

zákona čis. 3 ze dne 31. prosince 1877 ř. zák. z roku 1878 bylo tedy stížnosti Z-ově a dle Šu 290 tr. ř. i stížnosti A-ově vyhověti za souhlasu generálního prokurátora již v zasedání neveřejném a uznati, jak se stalo.

Čís. 1481.

Zákon ze dne 17. října 1919, čis. 562 sb. z. a n. o podmíněném odsouzení.

V tom, že nalézací soud nevyslovil se o podmíněném odkladu výkonu trestu (§ 7 (2) zákona) ve výroku rozsudečném, nýbrž pouze v důvodech, nelze spatřovati zmatek ani čis. 5 ani čis. 11 Šu 281 tr. ř.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, Kr II 580/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v zasedání neveřejném zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Novém Jičíně ze dne 15. listopadu 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171 a 173 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvod zmatku čis. 5 a 11 Šu 281 tr. ř. spatřuje zmateční stížnost v tom, že výrok o nepřiznání podmíněného odsouzení není uveden ve výroku rozsudku, což prý odporuje plenárnímu nálezu Nejvyššího soudu čis. 268 z roku 1923, sbírky Dr. Vážný čis. 1248. Leč toto plenární usnesení má především na mysli případy, kde v rozsudku otázka, zda obžalovanému má býti povolen podmíněčný odklad výkonu trestu, nebyla vůbec řešena, a v případech těch možno uplatňovati zmatek dle čis. 11 Šu 281 tr. ř., ježto soud, porušiv zásady zákonem vyslovené (§ 7 zákona ze dne 17. října 1919, čis. 562 sb. z. a n.), překročil moc trestní. Případu takového však zde není. Nalézací soud vyřkl v rozsudečných důvodech, že dobrodiní podmíněného odsouzení obžalovanému se nepřiznává, a výrok ten též odůvodnil, výrok rozsudku a jeho důvody tvoří nerozlučný celek a jest tudíž stížnost ve věci samé bezpředmětna a nemůže býti podkladem nějakého rozhodnutí. Pokud pak jde o důvod zmatku čis. 5 Šu 281 tr. ř., jest sice připustiti, že rozsudkový výrok jest neúplným vzhledem k ustanovení Šu 7 zákona ze dne 17. října 1919, čis. 562 sb. z. a n., leč neúplnost ta nemá škodlivého vlivu, když z důvodů rozsudečných, s výrokem rozsudku jeden nerozlučný celek tvořících, jest nad veškeru pochybnost zřejmo, že nalézací soud se řešením otázky, zda obžalovanému podmíněčný odklad výkonu trestu povolen býti má, čili nic, zabýval, zamítavý svůj výrok odůvodnil a obžalovanému tedy poskytnuta byla možnost, aby do zamítavého výroku podal odvolání, což on též učinil.

Čís. 1482.

Orgány, pověřené správou okresní nemocenské pokladny, požívají ochrany Šu 68 tr. zák.

(Rozh. ze dne 6. února 1924, Kr I 520/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 18. května 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák. a přestupkem §u 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 9 a) a 10 §u 281 tr. ř. shledává zmateční stížnost mylným podřadění činu, obžalovanému za vinu kladeného, pod § 81 a § 312 tr. zák. z té příčiny, že kontrolora okresní nemocenské pokladny nelze považovati za osobu, chráněnou §em 68 tr. zák., poněvadž prý okresní nemocenské pokladny jsou podniky hospodářskými, které s obstaráváním veřejných záležitostí nemají nic společného. Stížnost je bezdůvodná. Přisvědčiti dlužno naopak stanovisku, zaujatému nalézacím soudem, pro jehož bezvadnost mluví již okolnost, že zákon ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. vděčí svůj vznik péči státu o blaho dělnictva a že bylo zařízení nemocenských pokladen svěřeno zvláštnímu dohledu a vlivu vlády. Onen zákon vykazuje též celou řadu ustanovení, z nichž je zjevně patrnou veřejnoprávní povaha okresních nemocenských pokladen. Tak stanoví § 1. závazné pojištění dělníků pro případ nemoci; dle §u 12 má politický zemský úřad podstatný vliv na zřízení nemocenských pokladen, na ustanovení jejich obvodů, jakož i jejich činnost; v §u 14 je politickému zemskému úřadu vyhrazeno schválení stanov pokladny; dle §u 19 jsou okresní nemocenské pokladny podrobeny státnímu dohledu politických úřadů první stolice; podle §u 20 může za předpokladů tam uvedených nahrazena býti správa okresních nemocenských pokladen státními orgány; trestati přestupky zákona (§§y 67 a 68) přísluší politickým úřadům (§§y 69 a 70); § 73 zavazuje též obce, by spolupůsobily při provádění tohoto zákona, a tak dále. Z toho, co uvedeno, plyne, že jsou tu veřejnoprávní zájmy, jež docházejí ochrany činností okresních nemocenských pokladen, vyvíjenou pod státním dohledem. Okresní nemocenské pokladny jsou proto ústavem veřejného práva; jejich správu a to bez jakéhokoli obmezení dlužno považovati za vládní záležitost ve smyslu §u 101 tr. zák. a přísluší tudíž všem orgánům, pověřeným správou tou, bez výjimky ochrana §u 68 tr. zák. Nemůže býti proto nejmenší pochybnosti, že kontrolora okresní nemocenské pokladny Karla K-a dlužno považovati za vrchnostenskou osobu, stojící pod ochranou §u 68 tr. zák. Na věci nemění ničeho, že okresní nemocenské pokladny svým založením a svým účelem sledují hlavně zájmy hospodářské, ježto přes to jest, jak vyloženo, jejich veřejnoprávní povaha nepopíratelná. Námitka zmateční stížnosti, že v §u 68 tr. zák. jsou jmenovány pouze státní a obecní a žádné jiné úřady, je lichá. Mluvíť se v zákoně tom též o lesních úřednících a lesních dozorčích zřízencích, k hájení lesů ustanovených, byť i v soukromých službách jsoucích, dále o zřízencích, určených k dohledu na soukromých drahách a k obstarávání provozu na nich.